

den ærede Ordfører vidste det, vilde han ikke have udtalt sig, som han gjorde. Seiers Bugten er nemlig det Stykke, der begrænses af Sjællands Odde. Der er altsaa ikke Spørgsmaal, om at flytte Banen andensteds hen bort fra denne Egn, men Spørgsmaalet er kun, om man skal lægge Banen noget ude paa Odden eller i det Hjørne, der dannes ved, at Odden gaar ud fra Land. Der er flere Gange med en vis Dristighed talt om, at der er forlangt Koncession paa en Bane fra Rjøbenhavn til Frederikssund, uden at den skulde koste Noget (Møstgigelse). Sa, er dette ikke Meningen, ved jeg ikke, hvad det er. (Frederiksen: Det forekommer mig, at det blev sagt, at der var indgivet et Andragende!) Der har været Spørgsmaal om, hvorvidt de Paagældende kunde faae Lov til at anlægge en Bane, som gik saa direkte paa Frederikssund, at den gik om ad Bedbæk. Jeg veed ikke, hvad de Herrer synes om dette. Der blev svaret, at dette kunde de ikke faae, og siden den Tid har jeg slet Intet hørt derom, saa at det Alternativ, som man tror at kunne benytte overfor det sjællandske Jernbaneselskab, vistnok vil være temmelig værdiløst. Men for mit Bedkomende er jeg overbevist om, at skal Noget foranledige mig til at give Koncession paa en Bane til Lyngby, saa skal det være de 4 Aar, som efter min Mening have mere Betydning for Selskabet, i alt Fald i dettes Løst, end for Statskassen, og maaske overhovedet i og for sig selv; thi jeg betvivler stærkt, at vi staa nær ved det Tidspunkt, da Staten vil indløse noget over 20 Millioner Rd. Aktier for at komme i Besiddelse af de sjællandske Jernbaner, saa længe de drives, som de gjøre. — Endnu skal jeg endelig kun henvise det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der berørte et Punkt, som dog maaske maa siges at staa i meget løs Forbindelse med nærværende Sag, idet han nævnte en Mand, som jeg benytter til teknisk Konsulent, til det sjællandske Jernbaneselskabs Statuter, hvorefter Bestyrelsen bestaar af tre Direktører, hvoraf den ene udnævnes af Regjeringen, — og denne ene Direktør er den Mand, det ærede Medlem nævnte — saa at han ligefrem er mig anvist til at være den, hvis Kyndighed jeg maa benytte, og om hvis Sinceritet jeg aldrig har haft nogen som helst Grund til at være Tvivl.

Svagebro: Jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Minister kunde tro, at der vil komme syndelig større Lyk paa ham, hvis vi give ham denne Bemyndigelse til at give Koncession paa en Bane fra Nyborg til Bøden, end der allerede er; thi det maa dog være klart efter den hele Modtagelse, de forskjellige Forslag, han har fremsat for Thinget, have faaet, at man alligevel vil have en Følelse af, at det væsentligt er Ministerens Modstand, der har gjort, at denne Koncession ikke gives. I det Dieblit, den ærede Minister

her havde forelagt Forslag om Koncession til et saadant Foretagende som Banen fra Nyborg til Bøden, vilde det upaatvivlelig være blevet vedtaget, og altsaa tror jeg, at Ministeren ligesuldt i den almindelige Bevidsthed vil staa som den, der har hindret dette Foretagende, og at man vil vide, at saafremt man kan faae Ministeren til at gaa ind paa Foretagendet, vil det ogsaa kunne sættes igjennem. Dernæst kan jeg ikke se, hvorledes disse Betænkkeligheder, som den ærede Minister flere Gange har fremsført dels med Hensyn til hvor mangelfulde Begjæringerne om Koncessionen have været, dels angaaende de mislige Følger, det kunde have med Hensyn til Postforbindelsen osv., kunne have den Betydning, i han tillægger dem; thi det er klart, at vi ikke paalægge Ministeren, hvorledes Koncessionen skal affattes, men at det staa i hans Magt at træffe i den Henseende alle betryggende Foranstaltninger, som han anser for fornødne, lige som desuden at forlange andre Betingelser, som han anser for nødvendige, fuldstændige Overlag o. s. fr. Betydningen af vort Forslag er kun at give ham den fornødne Bemyndigelse til at udstede en saadan Bevilling, naar han finder det forvarligt, uden paa ny at komme til Lovgivningsmagten, og det har ogsaa den Betydning, at hvis Ministeren ikke vil give Koncession nu, men han eller en anden Minister senere vil gjøre det, kan det ske, hvorhos det, som sagt, staa i Regjeringens Haand til enhver Tid gennem Affattelsen af Koncessionen at skaffe sig alle betryggende Foranstaltninger, som den maatte ønske. Det, vi foreslaa at give, er kun en Bemyndigelse, men ingenlunde nogen Forpligtelse.

Judenrigsministeren: Jeg er mig fuldstændig bevidst, at jeg, i det Mindste, for en Del, bærer Ansvar for, at en saadan Koncession gives. Det staaer for mig, at den ikke bør gives, men det ærede Medlem maa tilgive mig; jeg har noget bedre Erfaring i den Henseende om, hvilket Pres, hvilken Miskendelse, og hvilke Ubehageligheder, Ministeren er udsat for, naar han staaer ikke alene over for disse private Personer, men ogsaa over for deres Ytringer gennem Pressen. Det er dette, som jeg ikke ønsker at blive udsat for, naar det er min Overbevisning, at Koncession ikke bør gives, og jeg foretrækker at kæmpe om det her, for at benytte den Anvisning, der er givet mig, nemlig at lade Bemyndigelsen gaa igjennem og bagefter ligefrem sige Nei eller stille saadanne Fordringer, som man uden Tvivl ikke vil glemme at trække frem for mig, naar Følgen deraf bliver, at Koncessionen ikke kan gives.

J. M. Hansen: Jeg skal ikke forsøge at gjentage alle de Grunde, der ere anførte til Forsvar for Forslaget om Bemyndigelsen angaaende Banen fra Nyborg til Bøden. Det forekommer mig, at de Grunde, der ere anførte, ere saa klart